

El problema de la família reial d'Aràbia Saudita

Qui controla Aràbia domina el món

Això Amèrica ho sap de fa temps. Des que, el 1936, va pactar amb la família reial saudita, guardians dels llocs sants i, ahora, del petroli. Aquest pacte continua encara i és la clau del món modern. El 1991, en la guerra, ¿a què juguen els saudites?

Sis dies després de la invasió de Kuwait per Saddam Hussein les primeres forces especials americanes desembarquen a les sorres d'Aràbia Saudita. El primer de desembre ja n'eren 250.000 i uns dies abans del dia 15 de gener, el dia de l'ultimàtum de l'ONU, n'arribaven 200.000 més. A la seua disposició el més formidable exèrcit des de la II Guerra Mundial, una muralla monumental al voltant de la Meca i de Medina. Tothom ho sap, tothom ho repeteix i tothom s'ha cansat de dir-ho, però, ¿qui mesura exactament l'amplària del sacrilegi que això significa per als àrabs?

¿La Meca! ¿Americans armats al voltant de la vila on resava el profeta! La cosa hauria de ser alarmant.

La rapidesa de la "lògica de la guerra ens ha fet perdre de vista la paradoxa allucinant d'aquesta història: la terra santa de l'Islam està sota control infidel.

Tanmateix, tots sabem la il·lusió absoluta que això representa. Les creuades de l'Edat Mitjana ens han après la vana follia de l'empresa: mai cap musulmà no ha pogut acceptar que el lloc cap al qual es gira cinc vegades cada dia per a resar siga sol·lat pels impius. Tanmateix és veritat: hi som. ¿Per quin diabòlic mecanisme? ¿Per què aquests americans, considerats com els pitjors enemics de la "nació àrab"? ¿Per què la família dels Saúd continua en el tron? ¿I els pous de petroli? ¿Les hordes iraquianes anaven a precipitar-se sobre el regne?

Qui controla Aràbia domina el món. L'amo d'Aràbia es troba en situació de fer girar el planeta al ritme que desitge.

AMB UNA MÀ TÉ L'AIXETA

Sota les sorres de l'Orient Mitjà jauen dos terços de les reserves mundials de petroli. Aràbia sola acapara el 25% de les reserves del planeta. És exactament la minoria de bloqueig al si de l'OPEP, prou per

L'herència del rei Fahd no està gens clara. AHXIU

asfixiar aquells que us destorben i dopar els vostres amics.

Amb l'altra mà, l'amo d'Aràbia té l'esperit Guardià de la Meca i de Medina i és el centre del món per a mil milions de musulmans.

És ben senzill, però aquest senzill enunciat és prou per a fer brotar un guèiser de contradiccions, del qual emergeix l'actual situació de l'Orient Mitjà: ¿els americans són els garants de la santedat dels llocs sants!

Provem de veure-hi un poc més clar seguint, primer, Pierre Salinger. L'antic amic de Kennedy explica en el llibre *Guerra del Golf*, el dossier secret en què Bush ha imposat al rei Fahd la presència de les forces especials, abans de veure el perquè.

Som a 2 d'agost, Bush telefona a la residència del rei. Una conversa tensa i seca: Amèrica està completament determinada a protegir el regne.

Fahd li dóna les gràcies efusivament, però aquesta sol·licitud sembla que el molesta més que alegrar-lo. Fahd, home tímid, que té una salut feble, fa la impressió d'estar desemparat.

El 3 d'agost, Bush telefona una altra vegada al rei. Tracta de convèncer-lo que, segons les informacions que posseeix, Saddam Hussein continuarà, ara, la marxa sobre Aràbia. El rei Fahd eludeix la qüestió i li contesta que encara creu en els esforços del rei Hussein per arribar a una solució negociada i obtenir del president iraquí la retirada de Kuwait. Apela als resultats, l'endemà, diumenge 4, de la minicimera àrab. "¿Però, majestat, si les coses anaven a pitjor, acceptaríeu l'ajuda militar americana?"

A l'altre extrem del fil, el rei Fahd guarda silenci, fins el punt que Bush, convençut que el sobirà saudita no ha entès la pregunta, li la repeteix. "Si les coses empitjoren", acaba per contestar el rei Fahd amb una veu resignada, "sí, ho acceptaríem".

La continuació d'aquesta escena es desenvolupa al palau reial. Un observador ben introduït a l'Orient Mitjà ens ho conta. Els americans escampen sobre el despatx de Fahd un joc de fotos: els clixés provenen d'observacions dels satèl·lits al llarg de la frontera Iraq-Kuwait i Iraq-Aràbia. "¿D'una extraordinària i rara precisió! Per a convèncer el rei d'una imminent agressió. Alguns dels americans presents no creien en absolut en una segona invasió d'Iraq a Aràbia Saudita. Ni tan sols hi creuen ara. Però més valia no córrer cap risc. Els pous de petroli no podien caure en mans perverses.

Fahd no es fa pregar. Les primeres forces especials desembarquen a l'Aràbia el 8 d'agost. I fins i tot i que ningú vol combatre pels pous de petroli —no és moral—, els governants no en fan cas, només pensen en el petroli. I si amb una prova hi ha prou, mireu qui paga la factura.

A Dahrán, a la costa est d'Aràbia Saudita es construeixen 30.000 vil·les, vil·les en maó, per a gent que hi romandrà molt de temps. ¿Qui? Els oficials de l'exèrcit americà. I qui paga no és ni l'exèrcit d'EUA, ni tan sols la família Saüid, qui paga és l'Aramco, l'Arabian American Oil Company, un consorci petroler creat fa quasi seixanta anys pels mamuts del petroli americà: Texaco, Exxon, Chevron i Mobil. Avui, Aramco és el símbol de la interpenetració d'interessos americans i saudites, després que les *Majors* van deixar la majoria del capital en mans dels homes del desert. Perdut al mig de les sorres, Dahrán és un oasi per als usufructuaris de l'American Way of Life. Aramco hi va construir una ciutat, 50.000 habitants que es banyen a les piscines de la companyia, que s'aprovisionen de productes americans als hipermercats i que ofereixen, a l'empara de les mirades islàmiques, canyes de Budweiser ben fresques, importades directament dels EUA. "Les forces especials faran companyia a la gent d'Aramco", comenta un responsable francès d'una companyia petrolera internacional, "són molt acollidors".

Els americans estan allí per molt de temps: "Convidats" pel rei Fahd per a qui, com diu un proverbi àrab, "un convidat és un convidat, fins i tot si es queda hivern i estiu".

Els americans, en tot cas, ho diuen ja amb mitges paraules. El 5 de desembre, a Londres, el general Colin Powell confia a alguns periodistes que no pot "donar valoracions" sobre el nombre de soldats americans que hi quedaran després del conflicte amb l'Iraq.

Llavors, ¿què? ¿Iraq només era un pre-texte? ¿L'ocasió fa el lladre?

Per a comprendre-ho bé ens cal fer un gran tomb. ¿Com poden juntar-se l'aigua i el foc? Remuntem la història: saber com una família s'ha fet amb el que avui és Aràbia ens permet comprendre perquè aquesta família s'ha conxorxat amb els Estats Units.

XVIII SEGLE

En un oasi perdut als confins aràbics de l'imperi otomà, un religiós anomenat Mohammed ibn Abd al Wahhab demana hospitalitat al cap de la petita tribu local: Ibn Saüid, de nom Mohammed també. ¿Colp de llamp immediat entre els dos homes! Aquest religiós és un marginat. Té una lectura de l'Alcorà terriblement restrictiva: prohibició del tabac, de les riallades, dels renecs i d'afaitar-se la barba. I heus ací que imposa el seu magisteri a les setanta famílies de la tribu d'Ibn Saüid. Creu de fusta, creu de ferro. La tribu de Saüid, la tribu dels guerrers, defensarà Abd al Wahhab i difondrà la seua doctrina.

Així es segella el pacte fundacional d'Aràbia, sense que ho sapien els dos nous amics. Avui els Saüid tenen les regnes de l'estat. Els Al Cheikh (els descendents d'Abd al Wahhab) dirigeixen les mesquites. El Wahhabisme ha esdevingut la religió de l'estat.

Però quantes peripècies, morts i cavalca-des fantàstiques en els deserts per arribar-hi. Durant cent seixanta anys l'aventura dels Saüid-Abd al Wahhab s'assemblava a la dels Peus Niquelat de les sorres. Des del 1743, Ibn Saüid aplega algunes tribus del voltant. Els otomans vacil·lants en el sector són ràpidament expulsats: el fill de Mohammed obté el 1789 la reducció dels emirs de l'est del Golf. Abd al Wahhab reconverteix la regió i, alhora, crea un regne teocràtic i centralitzat que cobreix tot el Nadj. El Nadj és la regió que rodeja Riyâd. El cor del regne beduí: immenses extensions de sorra i còdols sembrats de molt rars oasis. Les tribus hi viuen recorrent a lloms de camells aquest país abrassador per conduir els magres ramats al pròxim pou. Hi ha una guerra feroç per la dominació d'algun tros de desert.

ELS ODIS DUREN SEGLES

En aquest univers fora del temps, el jove Ibn Saüid envia els seus cavallers als quatre punts cardinals del desert. Ràtzia rere ràtzia, Saüid guanya Kerbela, ciutat santa de xiïtes el 1802 i, després, la Meca el

1803 i, finalment, Medina el 1804. Per la mateixa època Napoleó, abans d'engolir-se Europa, s'alia amb els Wahhabites i així s'obre la ruta de l'Índia. Llavors el turcs ja no podien suportar més l'ambició dels Saüid i llancen el patxà d'Egipte contra ells. Superats en nombre els Saüid perden el 1818 els territoris i es troben limitats a una miserable guerra de guerrilles als palmersals.

Desbandada rere desbandada, l'últim guerrer lleial es refugia a la fi del segle a l'emirat de Kuwait. Entre la tropa exiliada, el darrer descendent dels Saüid: Abd al Aziz Ibn Saüid.

Ibn Saüid, heus ací l'heroi de la nostra història. L'imperi turc ha mort, la corona britànica triomfa i els haiximites dominen el Golf. ¿Com trencar aquest cercle? Saüid esperarà quatre anys que el seu rival Hussein faça un error. El 1924, l'arrogant amo dels llocs sants, es proclama califa, cap dels creients, mentre Atartuk acaba d'abolir el títol de califa a Constantinoble.

Ràbia folla dels creients. Som al 1924. Ibn Saüid alça les masses: "Mai en tota la història de l'Islam un home tan corromput ha gosat d'atorgar-se la dignitat de califa", diu a la mesquita de Riyâd davant les autoritats religioses.

Un exèrcit marxa a la frontera de l'Iraq i un altre a les fronteres de Transjordània: els fills de Hussein són blocats. Finalment Ibn Saüid envia un tercer exèrcit directe a la Meca, i escombra la resistència a força de sembrar el terror. Els anglesos no fan res per aturar-lo. Derrota rere derrota, el pànic arriba a la Meca. Hussein fuig del palau. Ningú no vol combatre a la ciutat santa. En febrer de 1925, deu mil soldats franquegen les portes de la fortificació i desfilen marcialment per la ciutat.

Ara Ibn Saüid imposa les seues condicions. Els anglesos s'hi han de conformar. I Ibn Saüid esdevé el cap de la dinastia dels Al Sabah de Kuwait. Amb grans trets de ploma, el diplomàtic anglès Percy Cox dissenya dos grans losanges sobre la carta del Golf: les dues zones neutres que esdevindran, per als uns, copropietat de Kuwait i d'Aràbia i, per als altres, de Kuwait i d'Iraq. Privat d'una part del seu territori, Kuwait no li ho va perdonar mai.

Ibn Saüid fa neteja a sa casa i es fa proclamar rei, el 18 de setembre de 1932, d'una Aràbia Saudita batejada amb el nom del seu clan. Una vegada acabada la conquesta amb les armes, els Saüid han tingut molt de compte a assentar el seu poder establint aliances múltiples amb les tribus de la península, incloent, sobretot, les que havien estat les seues adversàries. Aques-

nia. Durada de la concessió: 66 anys. Superfície: 600.000 km².

Els *royalties* que reverteixen a Ibn Saïd per cada tona de petroli es calculaven en quatre miserables xílings. El 1936, Texaco s'uneix a la Standard Oil. El 1937, va entrar en acció el primer pou de petroli. D'un sol colp el món comprèn que l'Àrab Saudita disposa de la concentració petrolífera més gran coneguda fins aquell moment. Un conseller de Roosevelt comentava que, a partir de 1943, "la compra de la concessió saudita per 50.000 lliures és l'operació comercial més formidable dels temps moderns".

En 1944, el càrtel d'aquestes dues companyies adopta el nom d'Aramco, càrtel que s'ampliaria uns anys després a la Standard Oil of New Jersey i a la Mobil.

En uns mesos els Saïd esdevenen riquíssims. El regne es dividirà ràpidament i els valors espirituals i morals es comouen. Quan torna de lalta, al febrer de 1945, Roosevelt convida Ibn Saïd a bord del cuirassat *Quincy*, ancorat enmig del canal de Suez. A canvi de protecció el president americà obté d'Ibn Saïd el monopoli de l'explotació de tots els jaciments

petrolífers del regne. Clàusula annexa: en cap cas el regne haurà de patir una ocupació militar... Un últim pudor que no resistirà molt de temps els interessos ben entesos de cadascú.

Uns mesos després, Ibn Saïd accepta la creació de la primera base americana a Dahrán. Els prínceps es transformen en heralds de l'anticomunisme al món àrab. Els líders del "nou món de l'Islam" reprotxen ja al guardià dels llocs sants aquesta associació amb una potència infidel...

Aquest pacte a bord del *Quincy* és la clau del món modern. L'aliança entre el primer productor de petroli, que encara són els EUA, i el posseïdor de les màximes reserves capgirarà els plantejaments geopolítics. Assegura als Estats Units la supremacia en la batalla econòmica. Japó i Europa, potencialment més poderoses, quedaran sempre a remolc de Washington, i el petroli n'és la causa més important. No cal entrar en els detalls. Recordem, tanmateix, que Washington ha alenat amb força la quadruplicació dels preus del petroli el 1973.

Saudites i companyies petrolieres americanes, molt influents al Capitoli, tenen

nombrosos interessos comuns. En ple embargament de 1973, la firma Mobil va pagar planes senceres de publicitat en el *New York Times* per explicar als automobilistes americans el punt de vista dels àrabs, és a dir, el d'Àrab Saudita. Els automobilistes veien l'amenaça d'haver de fer cua a les estacions de servei que es trobaven a punt de fer racionaments.

Resultat dels dos xocs petroliers

Europa s'ha enfonsat i Japó continua reprimat, mentre Amèrica conserva la supremacia. I la família Saïd es troba de sobte amb muntanyes de dòlars que li cauen sobre el cap. I això canviarà els costums austers d'aquesta família que considera Àrabia com una propietat privada.

Un clixé ampliament escampat després del primer xoc petrolier fa dels Saïds uns jugadors inveterats que balafien els diners dels pobres automobilistes de tot el món. És cert que Fahd, quan només era príncep hereu, es va il·lustrar en la matèria, fins i tot va guanyar una nit, fins a les cinc del matí, a Montecarlo 2,4 milions de dòlars. De les cinc a les set, no solament va perdre tots els guanys, sinó que va acumular-hi 1,4 milions suplementaris de pèrdua.

1er. cognom _____ 2on. _____ Nom _____ Tel. part. _____
 Domicili _____ Població _____
 Any de naixement _____ Professió _____ Tel. treball _____ DNI _____

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un període d'UN ANY, prorrogable si no hi ha ordre en contra, i un import de: 13.886 pessetes (Firma)

Amb pagament:

Anual (1 rebut per la quantitat abans citada)
 Semestral (2 rebuts de 6.943 pessetes. Sols en el cas de pagament per banc)
 19.500 (Europa) 25.500 (Amèrica)

Forma de Pagament

Dom. bancària
 Xec bancari adjunt
 Gir postal núm. _____

La subscripció representa un descompte de més de l'11% sobre el preu de venda als quioscos

Distingits senyors: Caixa/Banc _____ Agència _____
 Adreça _____ Població _____ de _____ de 199 _____
 Nom i adreça del titular del compte _____ (Firma)

Els pregue que fins a nova ordre els rebuts que presentarà Edicions del País Valencià, S.A. per l'import de la SUBSCRIPCIÓ ANUAL a pagar en:

1 rebut anual 2 rebuts semestral
 siguen pagats amb càrrec a

c/c. Llibreta Núm. _____

Butlletí
 de subscripció

És a dir, en unes hores una pèrdua de 3,8 milions de dòlars: 520 petrodòlars per segon.

Una altra història. Al maig de 1990, Sultan, ministre de Defensa i germà del rei, marxa a Ginebra. "Quasi igual de gros que Fahd, pateix problemes d'articulacions", conta un amic de la família. "A Ginebra, un gran especialista el va operar del genoll dret. Es va reservar un pis complet de l'hospital cantonal per on va desfil·lar tota la millor societat àrab i occidental. Algú repartia, segons la importància, regals en *cash*. Fins i tot els xofers van veure com els lliuraven sobres amb 1.000 dòlars".

Innegablement els Saüds són enormement rics. En una classificació de les fortunes del món més importants, la revista americana *Fortune* col·loca el rei Fahd al segon lloc, amb 18.000 milions de dòlars. Per situar-ne el nivell, podem comparar aquesta fortuna amb la de l'emir Jaber de Kuwait: 4.800 petits milions de dòlars. Els Saüds només són superats pel sultà Bolkhiah de Brunei, inaccessible amb els seus 25.000 milions de dòlars.

Com tots els milionaris del món, els diners del petroli no apaivaguen la sed dels Saüds. Els prínceps s'atipen amb les successives comissions dels contractes d'armament amb els Estats Units, França o Gran Bretanya. La família no vacil·la a aixafar de pas els ciutadans saudites massa presumptuosos que tracten d'oposar-s'hi. Cheikh Zaki Jamani, plebeu i ministre del petroli durant més de vint-i-cinc anys, en sap un poc, d'això. Al novembre de 1986, va provar d'oposar-se a un *barter deal* (venda d'armes per petroli). El contracte portava el dolç nom de Yamama. El príncep Sultan mirava pels seus avions Tornado i, sobretot, per la mirífica comissió. Va reduir ràpidament al silenci aquest Jamani que tantes vegades havia fet tremolar el món des de l'OPEP.

Segons el periodista americà Jeffrey Robinson, comissions de molts milions de dòlars han estat amuntegades per dos cunyats de Fahd, els "Ibn Ibrahim", que actuen en representació del príncep Abdulaziz, el fill preferit del rei.

Més recentment, ha estat el príncep Khaled, comandant en cap de l'exèrcit, qui s'ha servit amb escreix presentant al ministre de Finances una factura multiplicada per dos a propòsit d'una compra completament inútil de míssils egipcis.

Siguem justos, perquè els Saüds no són idiotes fins al punt d'oblidar-se dels seus súbdits. Poden comptar amb aeroports i hospitals ultramoderns, a més de tots els

serveis públics, gratuïtament. La societat de consum hi existeix: cofats amb 33 voltes (i la corda negra que reté el vel blanc sobre el cap), els vells beduïns han canviat el camell pel Rolls.

Per a protegir la reraguarda, els Saïds distribueixen els diners on els seus interessos aconsellen la generositat. Vertaders pares Noel d'Occident a partir dels conflictes petrolers, els Saïds no han vacil·lat proporcionar diners a organismes internacionals, a estats en dificultat o el finançament projectes de desenvolupament al Tercer Món... Sobretot, han buidat el seu cove en el món àrab. Mireu, si no, els partits islàmics del Magrib des del començament del conflicte de Golf. El FIS algerià i l'Ennahda tunisià esbufeguen des que les tropes americanes van arribar a la terra santa, però no es poden permetre el luxe de criticar massa fort un proveïdor de fons que no ha fallat mai.

¡I això, en tot cas, amb la benedicció dels americans! A la fi dels anys setanta els Saïds van invertir a Somàlia 200 milions per sostroure-la de la influència soviètica. A propòsit de la tensió entre els dos lèmens, desenes de milions de dòlars en armament han estat lliurats al Nord en lluita contra el règim marxista d'Aden. I al començament dels anys 80 una marea de petrodòlars es van invertir per arrasar Sudan i el mariscal Nemeiry. Pakistan, la resistència afgana, però també Mobutu i els antimarxistes angolesos de Savimbi: tots van rebre el seu xec, les seues armes, la logística corresponent... de mà a mà. La continuació del pacte americano-saudita.

La diplomàcia del petrodòlar ha assolit l'apogeu en el conflicte Iran-Iraq. Fi del joc saudita: evitar un cara a cara amb algun dels dos grans veïns, tot i que li fa més por Khomeyni que Saddam. Durant la primera guerra del Golf, Riyâd va tractar d'evitar que ni l'un ni l'atre n'eixira completament guanyador o perdedor. Els Saïd han finançat àmpliament l'Iraq i han permès a Bagdad ser-ne un petit vencedor. Aquesta ajuda no els ha impedit, tanmateix, de negociar amb Teheran en la manipulació més extravagant del govern Reagan: l'Irangate, el tràfic d'armes americanes destinades a l'Iran, dissimulat en part per la *contra* nicaragüenca. Un dels intermediaris, el multimilionari Adnan Kashoggi, no hauria pogut entrar en aquest afer sense l'aval de la família regnant.

Més recentment, una vegada acabada la guerra, els Saïd han buscat la reconciliació amb Saddam. El 25 de març de 1989, Fahd arribava amb gran pompa a l'aero-

Les dones han aconseguit manifestar-se contra el vel i volen conduir cotxes.

port de Bagdad. Els dignataris del Partit Baas s'inclinaven davant la família reial. Primera visita en trenta anys d'un sobirà saudita a l'Iraq. En el menú, intercanvi de medalles. Saddam condecora Fahd, Fahd condecora Saddam. Immediatament es tanquen i, en el major secret, signen un pacte de no-agressió.

Aquest pacte és el que va convèncer el rei Fahd els primers dies de la guerra de Golf. No, Saddam no l'atacaria. I és a còpia de telefonades, d'emissaris i de fotos eviades per satèl·lit com Bush ha crebantat la convicció de Fahd.

L'extraordinari en aquest afer és que els Saïd encara guanyen més diners. Féu-ne el càlcul. Pel cap baix Riyâd ha hagut de gastar uns bons deu mil milions de dòlars per a cofinançar l'esforç de guerra americà, però la invasió de Kuwait va doblar pràcticament el preu del barril de petroli. I com l'or negre corria el risc de faltar, Aràbia ha obert les comportes, i de grat, perquè les pressions dels països endeutats de l'OPEP limitaven considerablement l'extracció de petroli saudita des de fa deu anys. En aquests plans de desenvolupament Aràbia pensava assolir els 7 milions de barrils per dia el 1990, 8,4 el 1994 i 10,7 el 1997. Els acords de 1989 l'havien frenada en 5,4. Una minva en els guanys que obligava els Saïd a emetre dues vegades bons del tresor i, sobretot, per primera vegada en la història un préstec internacional de 600 milions de dòlars al juliol de 1989. Feliçment Saddam ha envaït Kuwait. Balanç de cap d'any: les vendes suplementaris dels Saïd seran almenys de 14.000 milions de dòlars, és a dir, un benefici net d'aproximadament 4.000 milions de dòlars. Es cobreixen àmpliament els deutes del regne i es redueix el dèficit

pressupostari que assolia el 7.000 milions de dòlars l'any passat.

Del costat americà el càlcul és semblant. Se sap que Washington no vol veure el preu de barril per baix dels 25 dòlars. I sempre per la mateixa raó: ofegar la màquina europea, blocar el *dumping* japonès. Els dos adversaris econòmics del gegant en decadència americà tenen molt més a perdre en aquest conflicte. Sense recursos naturals, japonesos i europeus, estan obligats a passar per caixa i, a més, les companyies petroleres europees acomiadades de fa temps del Golf, no podran tornar-hi. Aquesta és la causa del malestar europeu a comprometre-s'hi. L'única raó d'anar-hi és la impossibilitat de tolerar una invasió, però de tota manera, Europa i el Japó són ja els grans perdedors i Amèrica podrà així reequilibrar la balança exterior. Certament uns quant milers de milions de dòlars semblen prou marginals per a l'aposta. Però, ¿val això una guerra? Els americans són allí per a molt de temps, Powell *dixit*, ¿únicament per això?

Després d'una llarga investigació en els ambients pròxims als especialistes de la informació hem recollit un munt d'indisidicis i anàlisis que es mouen tots en el mateix sentit. La CIA té els dissenys més negres sobre la família Saïd. Els espies de Langley no estan massa contents de l'actual "classificació" dels prínceps en l'orde de successió. Reprenguem la història interrompuda del príncep Abdallah contra el clan dels *set sudairins*. Els americans tenen uns preferits: els *set sudairins*, els germans nascuts de Hassa bint Ahmad al-Sudairi, coneguts també com la facció Al-Fahd, pel nom del major dels set germans, actualment en el tron. A més del rei, els *set sudairins* compten també amb

el ministre i el vice-ministre de Defensa (Sultan i Abdul Rahman), el ministre i el vice-ministre de l'Interior (Nayef i Ahmad) i el governador de Riyâd (Salman). Un poder aclaparador.

A la mort de Fahd, el poder se'ls escaparà. La regla dictada per Ibn Saïd és implacable: l'herència ha de voltar i, torn a torn, arriba a tots els descendents de cadascuna de les dones importants.

L'hereu és Abdallah i els *set sudairins* saben que seran allunyats del poder. ¿què fer-hi? Als americans tampoc no els agrada Abdullah perquè no és fàcil de manipular. Criad per un dels seus oncles, Shammar, defensa l'ortodòxia religiosa. ¿I la cultura americana? Es troba a les antípodes, avisa un dels seus amics. El príncep no parla anglès i li agrada més trobar-se amb els caps beduïns que no amb els consellers americans.

Davant el que sembla inevitable, els 7 Sudairi han *parasitat* l'estat contra Abdallah i el clan Shammar. Els fills dels sudairins ocupen els càrrecs estratègics. (M'afligeix aquesta lletania de noms, però si us perdeu podeu recórrer a l'arbre genealògic de la pàg. 29). Comencem pels fills del rei Fahd:

—Mohammed, governador de les províncies de l'est.

—Faïssal, president de l'organització de la joventut.

—Saïd en els serveis secrets.

Els fills de Sultan:

—Bandar, ambaixador als Estats Units.

—Haled, cap dels exèrcits.

Els fills de Salman:

—Fahd gestiona els negocis de l'est del país.

—Sultan ocupa el Ministeri d'Informació.

Falta encara una ovella negra: Turki, l'últim dels germans Sudairi, a qui, després de l'escàndol del seu matrimoni amb una saudita d'origen marroquí i de la vida que feien als Estats Units, l'han dedicat a les obres de caritat.

Pel seu compte els americans han fet tot el possible per a neutralitzar Abdallah. Un especialista de família ens explica: "Quan Abdallah ha desenvolupat la guàrdia nacional, composta per beduïns de total devoció envers ell, els americans han sentit el perill i la guàrdia s'ha vist obligada a comprar tot el seu equipament als Estats Units, tret de les municions, que procedeixen de Bèlgica".

Experts militars americans i instructors en formen part. Evidentment hem de recordar que aquests consellers no són simples professors expatriats, només obeeixen un patró: la CIA.

Azbdallah no ho va poder digerir i, des d'aquell moment s'ha construït una ferma reputació de nacionalista àrab que inquieta encara més a Washington. Imaginem que el rei Fahd mor demà; d'un costat ens trobem Saddam, qui, amb Kuwait, controla el 20% de les reserves de petroli i, de l'altre, Abadallah amb el 25%.

Malson insostenible per a la Casa Blanca, però també per a tot el món industrial. És aquest escenari el que ho explica tot: el desembarcament de les forces especials en terra santa, l'embargament de l'ONU, la "lògica de la guerra" i la instal·lació per molt de temps dels americans a l'Aràbia.

Ara, la partida sembla totalment controlada per Bush i la seua administració. ¿Però estaven ben fets els càlculs? No gaire, segurament. Els prínceps es detes-

ten, és cert, però hi ha una altra certesa, la família sofreix un martiri des de l'arribada de les forces americanes. Per més pro-americans que siguin, la ingerència militar topa violentament contra els seus sentiments beduïns. Molt més enllà de la humiliació —no haver-se sabut defensar sols—, és el violent sentiment d'haver blasfemat, d'haver cridat els gossos infidels, com diu Saddam, per a protegir els llocs sants. Al regne saudita u pot perdre el cap per molt menys que això.

"Això ha estat com un cop de fuet", ironitza un familiar. Ara, arriben a l'oficina a les 9 del matí i han hagut d'aturar les interminables partides de cartes.

Però la presència americana ja ha produït els primers efectes bumerang. Unes desenes de dones han decidit manifestar-se contra el vel, i s'han decidit a conduir uns minuts el cotxe amb el cabell al vent pels centrals carrers embussats de Riyâd. A l'Aràbia una dona no pot conduir.

"A causa d'aquestes dones es va reunir el consell de ministres, i el ministre d'Informació va donar una conferència de premsa", conta el nostre observador polític. "I les que van ser identificades, han estat castigades. L'amenaça religiosa és una cosa molt seriosa per als Saïd, i creix a mesura que s'aproxima el ramadà, a meitat de març, i que serà seguit per la gran peregrinació anual".

"La policia militar (els Mutawwah), per a protestar contra aquesta invasió d'infidels, treballa amb excés de zel amargant els simples ciutadans saudites", afirma un expert. Vigilància malaltissa de respecte dels horaris de les oracions i caça als vestits inadequats, en un primer moment.

La situació és ben explosiva. Sota els vels circulen cassettes: els religiosos més durs haurien enregistrat pregàries antiamericanes, però, a l'altre extrem, la burgesia tracta d'obtenir un poc més de llibertat.

Tots els saudites recorden les dos grans revoltes de pelegrins en 1979 i 1987, reprimides a còpia de sang. ¿I la pròxima?

Bush no sabrà si el seu càlcul ha estat el bo fins que haja marxat l'últim peregrí, a la fi de la primavera.

Hi ha encara tants factors d'incertesa que aquest càlcul només és una jugada de pòquer o una catxa, l'acabament de la qual concerneix l'essencial de les reserves mundials de petroli. I qui guanya la partida controlarà el món...

© Actuel/Aline Richard

Trad.: Vicent Hernández Esteve.